

Váža

Ročník 2011

Číslo 18

Čtenáři tohoto čísla,

nedá mi to, abych se k něčemu nepřiznal – zima je krásná, ale těším se už na jaro a ještě více na léto a hlavně na tábor!!! Mrzí mě, že nemohu již jako dříve „řádit“ s tebou na schůzkách a výpravách, ale ten čas zase někdy přijde. Snad.

Teď místo mě řádí s tebou Kuklič a já jsem rád, že mu to tak jde. A protože ho všichni známe z té lepší stránky ☺, připravil jsem mu několik záludných otázek – rozhovor je v tomto čísle.

Vysvědčení snad dopadlo dobře a já ti přeji mnoho zážitků a vnímavou hlavu a srdce.

Ahoj Riki

Výprava Cheb – SOOS

24.-26.9.2010

24.9. -> Pátek

Na výpravu jsme si dali sraz na hlavním nádraží. Sešlo se tam asi 9 dětí (jestli jsem na někoho zapoměla, tak promiň.) Byly to: Mája, Kecka, Čertík, Vojta, Jirka, Vašut, Fifa, Ventil a Pavlík. Tak jsme nasedli do vlaku a jeli. Cestou jsme přestoupili do autobusu a potom do dalšího vlaku, který nás dovezl už! do Chebu. Cesta to byla opravdu dlouhá a únavná. Když jsme v Chebu vystoupili z vlaku, byla už tma. Navíc začalo poprchávat a tak jsme se nezdržovali, jen Čertík zdržoval a vydali se na směr klubovna. Po příchodu jsme ze sebe zchodili mokré věci a utkali se o zápas o to, kdo kde bude spát. Bytka dopadla dobře (snad☺) a až na pár výjimek byli všichni spokojení. Ještě před spaním jsme si vyprávěli horory... a dělali baterkové show. V neposlední řadě jsme si také povídali. Když už jsme byli všichni tak unavení, že jsme nemohli mít ani otevřené oči, usnuli jsme..

25.9. -> Sobota

Hned po probuzení jsme měli rozcvičku. Pak jsme se odebrali na hygienu a snídane. Snídane to byla určitě moc dobrá, jenže vám nepovím co to bylo, protože jsem to už zapoměla(k snídani bylo: Vánočka, máslo,

jam/nutela a čaj pozn. Redakce). Jakmile jsme dojedli, sbalili jsme se, dostali svačinu, odešli jsme na výlet. Nejprve jsme se byli podívat v muzeu, kde měli nějaké informace o SOOSu. Dále tam ještě byli vycpaná zvířata. Kluci, Kecka a Čertík začali hned závodit, kdo najde někde v rozích největšího pavouka. Po prohlídce muzea jsme se odebrali do dalšího muzea. Tentokrát s Dinosaury a se všemi podobnými zvířaty z téže doby. Největší úspěch v tomto muzeu měla asi pokladna, kde si

spousta dětí koupila dopisy, které se jim stejně dříve nebo později rozmáčeli. Celý výlet bez přestávky přešlo. Konečně jsme se mohli vyjít z muzea a vydat se do SOOSu. Chodili jsme po dřevěných chodničkách a pozorovali bubliny stoupající k hladině. Vedoucí nám četly naučné tabule. Udělali jsme jakoby okruh a dostali se před bránu SOOSu. Rozhodli jsme se tedy, že se půjdeme podívat na zvířata v klecích, která byla odsud asi tak 200 metrů, možná míň. Mezi zvířaty byli například poštolky, sovy atd. atd. Po spěšném prohlídnutí všeho zvěrstva, jsme se vydali na hrad Rybník. Že to byl hrad se ani nedá říct, byla to zřícenina hradu. Po prolezení všech skrýší jsme šli na hrad Vildštejn. Na nádvoří měli různá zvířata. Nejvíce nás asi zaujala prasata, rozvalující se v seně. A taky Klokan. Prohlídli jsme si muzeum, které bylo v hradu. Bylo o hasičích a o hradě. Paní „průvodkyně“ nám za správně zodpovězené otázky dala lízátka a další sladkosti. Po konci prohlídky jsme ještě byli podívat v tamější mučírně. Byl to celkem pěkný a dobře udržovaný hrad. Konečně jsme se vraceli domů. Na zpáteční cestě jsme jeli vlakem. Když jsme se dostali do klubovny byli jsme všichni strašně mokří. Převlíkli jsme se a dali si večeři. Oběd jsme měli po prohlídce zvířat. Pak jsme šli hrát hry. Konkrétně takovou jednu hru s čokoládou ☺. Pro Danču jsme ještě připravili jakousi rekapitulaci dnešního dne. Na večer jsme si také opakovali horory a všichni vyčerpáním usli. Byli jsme utahaní z tak dlouhého výletu.

26.9. -> Neděle

Třetí den jsme od rána museli dělat to nejhorší z výpravy „uklizení“. Mimo to jsme také hráli na schovku a šli k památnému stromu. Asi to byl buk nebo dub, ale ani to si už nepamatuju. Po obědě, kdy jsme byli ve většině sbalení, zkontrolovali vedoucí nepořádek v pokoji, kde jsme spali a s úsměvy VŠE balili do deky. Potom jsme za to museli dělat dřepy a kliky. Nejvíce toho tam měl Pavlík, u kterého to vypadalo, jakoby ani nevěděl, že jsou věci jeho. Když byli rozdány všechny věci, mohli jsme dojít na nádraží. Před příjezdem vlaku byli všichni zalezli v trafice. Na zpáteční cestě jsme museli zase dvakrát přestupovat, ale cesta nám připadala kratší a rychlejší. Na nádraží v Plzni nám byly ještě rozdány informační letáky o SOOSu. Nakonec jsme se rozloučili z vedoucíma a odešli se psuší a ohřát domů.

-Mája

Příběh na zamyšlení

O kouzelném žebříku

Přemáhali jste se někdy do psaní domácího úkolu? Nebo do ranního vstávání? Pak jistě potvrdíte následující příběh.

Jednou se stalo, že se převrhl královský kočár a král a jeho sluha se octli v temné propasti. Král zuřil. Chvilku se vztekal, pak zas fňukal jako děcko, třásl se strachy nebo klnul osudu. Sluha klidně seděl, tu a tam řekl konejšivé slovo a zas usměvavě mlčel dál. Vtom se z nebe spustil bílý žebřík a neviditelný hlas řekl: „Tento žebřík vede na zem. Ale vylézt po něm může jen ten, kdo je z vás dvou mocnější.“ Král na sluhu ani nepohlédl a o překot se vrhl k žebříku. Jenomže žebřík frnk!... a zmizel v mracích stejně rychle, jak se objevil. Po chvíli se žebřík spustil znovu. Sluha pokojně vstal, vzal krále do náručí a vynesl ho až na pevnou zem. „Ale jakto? To je podvod! „, blekotal zmatený král. „Já jsem přece ten mocný! Ovládl jsem Indii a ovládl jsem Čínu! Vládnu celé polovině světa!“ „Vidiš, a přece jsem mocnější já,“ usmál se na něj bez posměchu sluha. „Já jsem totiž ovládl sám sebe, víš?“

Stopou bratra Šiwy

9. 10.

Stopou bratra Šiwy se koná na počest bratra Šiwy. Probíhá tak, že se jde po černých stopičkách a po cestě jsou úkoly. Hodnotí se čas a body na stanovišti. A první tři dostávají cenu. My jsme se umístili na 6. místě. Byli tam úkoly například: vodní pistolky, střelba, švihadlo, příroda a spoustu dalších. Bylo jich celkem 9.

Adí.

Poznámka redakce: Naše hlídka, která se umístila na 6. místě (z 12) v kategorii vlčat, byla ve složení: Adí, Honza, Pavel a Ventýlek. Dále náš oddíl reprezentovala Smíšek a Čertík, které vytvořily hlídku společně s dvojicí z oddílu Severka. Umístili se na 8. místě (z 10) v kategorii světlušky.

Drakiáda

10. 10.

Když jsme přijely, byla velká zima a málo foukal vítr, což bylo špatné. Mezi tím jsme mohli soutěžit a za získané body dostávat různé dárky. A když zapískali nástup všichni se sešli i s draky. Rozdělili nás na tři skupiny v létání. Náš drak létal ve třetí skupině. Když zapískali sešli jsme se.

Nejdříve hodnotili krásu draků a ta dopadla takto:

- 1.drak Vlk majitel Vlk
- 2.Podzimník,Eliška+Kecka
- 3.Bohr v bahně
- 4.Šípák74.Šipka
- 5.Méd'a, MEDVÍDATA

6. Spiderman Honzík .Š
7. Karel,Martin Fux
- 8.Mišmaš, Vážka
- 9.Princena, Eliška.B
- 10.Berušky,Berušky

A pak hodnotili letové vlastnosti draků.A ta zas dopadla takto:

1..Mišmaš,.Vážka	6.Podzimník,Eliška a Kecka
2.Kuky,bobr	7.Duhovka,Tomáš.F.
3.Jirka.Barborka.Č	8.Sipsons,Bleška
4.Tereza,Kryštof	9.Strašák,Fanda
5.Barevný klaun Adam.Š	10.Karel.Martin Fux
-Kecka-	

Výprava Beroun

28. - 31.10.

- zápis bohužel chybí, tak alespoň 2 fotky

Zápis z výjezdního zasedání

Jelikož máme v našem oddíle prakticky neustále nějaké náměty k řešení, rozhodli jsme se tentokrát uspořádat výjezdní zasedání naší rady starších. Po přezkoumání kalendáře byl stanoven datum této akce na víkend 13. – 14. listopadu. Po nezbytné předorganizaci začalo zasedání takto: Pěťa, Míra a Myšička (tj. řežisti) vyrazili v sobotu vlakem směr Bohumilice v Čechách, kde se měli sejít se skupinou motoristů ve složení Karel, Kuklič a Stopař. První tři však situaci ne zcela zvládli, protože vystoupili z vlaku o zastávku dřív a dále museli po svých, čímž se vystavili nebezpečí, že v cíli bude Karlovo skupina dřív a dojde k trapasu. Naštěstí Karel nezklamal a dorazil o více než hodinu později, než bylo dohodnuto. Po šťastném shledání jsme vyrazili prozkoumat blízkou naučnou stezku. Nutno podotknout, že stezka byla zajímavá, opravdu naučná a to včetně praktických úkolů, a v místech šplhání po žebřících až dobrodružná. Škoda jen, že jsme ji absolvovali v opačném směru než zamýšleli autoři a tudíž řešení úkolů důmyslně ukrytá před zraky turistů jsme viděli dříve než úkoly samotné. To nás však vzhledem k nádhernému slunečnému počasí nemohlo rozhodit a naše vrozená zapomnětlivost způsobila, že to bylo prakticky jedno. Po dokroužení okruhu stezky jsme se opět sešli v prostoru žst. Bohumilice v Čechách. Karlovo skupina vyrazila autem směr Čtvrtníkův srub Vracov, druhá skupina vyrazila pěšmo a doufala, že se pro ni Karel brzy otočí. Domluvili jsme se tedy ještě předtím kudy půjdeme a kde nás zhruba nabere, aby za notnou chvíli Karel zavolal, že je ve Čkyni a kde jsme my. To nás překvapilo, neboť na vytýčené pochodové ose Čkyně vůbec nefigurovala. Poté, co pěší skupina urazila asi polovinu vzdálenosti celé trasy a po dalších telefonátech jsme se konečně nalodili do vozu a zanedlouho se všichni šťastně shledali ve srubu.

Po nezbytném zabydlování a zejména dřevaření začali jsme rokovat. Postupovali jsme bod za bodem a šlo nám to opravdu dobře, zvláště poté, co jsme rozšířili osvětlení petrolejkami o pár svíček a tím umožnili svým očím rozeznávat jednotlivá písmena v námětech k řešení. Asi po dvou hodinách byla třicetiminutová pauza na večeři a jelo se dál. Kolem jedenácté už víceméně nebylo co řešit. Využili jsme tedy hvězdného počasí a našli si nové téma, a to rozdíl mezi hvězdnou

oblohou v listopadu na Vacově a v červenci na Kosáku. Ačkoli jsem měl na sobě pouze triko a strávil venku dobrou půlhodinu, nebyla mi zima. Takové bylo tehdy teplo. Po tomto úkonu následovaly hrátky s kytarou a pozvolná večerka.

Ráno už zbývalo jen vyrobit oběd a pořádek ve srubu. To se nám vcelku zdařilo v poklidu a tak už v podstatě není o čem psát. Skupinu režistů odvezl taxikář Karel do Čkyně na vlak a vrátil se na Vacov, aby odvezl zbytek do Plzně na MHD. Celkové hodnocení akce bylo velmi kladné, projednali jsme toho mnoho a dá se říci, že i úspěšně.

Vánoční výprava

17. – 19. 12.

Na vánoční výpravě proběhl náš vánoční den takhle: nejdříve jsme měli rozcvičku a pak jsme šli na snídani. Po snídani jsme měli volno, pak jsme se byli podívat ke kostelu a hráli jsme hru, koho první vybijou tak prohrál. Šli jsme na oběd, byli ovocné knedlíky a pak byl odpolední klid. Potom jsme dělali stopy ve sněhu a byla nám zima, až se nám dělali rampouchy za ušima, pak se chystala večere.

Brambor,brambor,majonéza,

cibule a paprika,

to je naše potěšení,

že to ani není k vyslovení.

A tak stále dokolečka,

dokud není plná lžička!

Ale ještě než začalo rozdávání dárků, vyrobili jsme svíčky, aby jsme lépe viděli a pak to začalo! Každý dostal tričko Jižní kříž, myslím si že to byla nádherná výprava.

-Adam Šmucr-

Výprava do Radnic

14. – 16. 1. 2011

Den 1.

Setkali jsme se všichni na vlakovém nádraží jako obvykle. Sešli se Kuklič, Míra, Hejkal, Peky, Kačka, Prcek, Kecka, Mája, Smíšek, Lady a Dino. Do Radnic později dorazil Čerw (Červo busem) a později i Karel s Danča. Cesta vlakem byla příjemná. Dokonce i s hudebním doprovodem od zpěvaček z Albatrose. Když jsme dorazili zjistil Míra že nemá foťák. Naštěstí zůstal ve vlaku odkud ho vytáhl Kuklič. Nadšeně jsme se vydali ke klubovně tamějších skautů. Bohužel jsme tam zjistili že neteče voda. Ale to byl jen drobný problém. Po rozložení spacích míst a upravení místnosti k obrazu našemu (přesun stolů) Kuklič navrhl že „hrábne do strun,“ ale nakonec od toho ustoupil a hrabali jiní. Ještě tého večera přijel Čerw. Zahrálo se několik stolních her a šlo se spát (tedy ve skutečnosti se začalo spát asi o hodinu později).

Den 2.

V 8:00 budíček, v 8:15 rozsvička atd. No prostě klasické ráno. Poté jsme od Kukliče vyslechli příběh který psát nebudu protože byl dlouhý ale vcelku se jednalo o to že jsme se měli skrýt pod hradbami

Libštejnského hradu a tam vyčkat na instrukce. Takže jsme vyrazili. Z jablkem a papírky v kapse a s perníkem a vodou v batohu jsme šli dlouhou cestu až k Libštejnskému hradu. (8,5 km podle všeho) Přes celou cestu byla hrána Asociace. Cestou přšelo, šli jsme blátem ve kterém si Kačka

rozhodla sundat botu a byli jsme rozděleni na dvě skupiny. Čerw všechny poučil abychom šli rychleji a tak se stalo. Došli jsme k Libštejnu, tedy k tomu co z něj zbylo, okolo 2:00. Zjistili jsme že máme utvořit červeného kohouta a na něm upéct oběd. Po chvilce dřiny oheň zaplál a oběd, který také chvílemi plál, byl sněžen. Poté dorazil Karel a Danča, byla nalezena keška (nevím jak se to píše). Poté byl navrhnout odchod který byl proveden. Šli jsme před plotem, za plotem, oborou, neborou... No zkrátka bojovali jsme se třemi ploty které nám měli zajistit zkrácení cesty a poté jsme ve vesnici žádali vodu. Večer jsme konečně dorazili ke klubovně a radostně jsme zalezli do spacáků. Naše potěšení ale netrvalo dlouho.

Den 3.

Těsně po půlnoci (samozřejmě že málokdo spal) k nám přišla Danča a

oznámila nám že musíme vyrazit na předlouhou cestu (bobřík odvahy) pro poklad (sladkosti). Tedy jsme vyrazili, poklad získali a zase zalehli. Ráno byla možnost si přispát takže ji všichni využili. Ráno obvyklé balení a snídaně poté volné dopoledne a Výborný oběd i s cibulí.

Následoval polední klid a ještě poté odpolední odchod. Jízdu vlakem zpět do Plzně jsme si opravdu užili. Míra hrál na kytaru celou cestu a až na pár mezer kdy procházeli cestující bez přestávek. Při přestupu jsme si dali nástup, pokřik, a rozchod na nástupiště. Po příjezdu do Plzně se všichni shledali s rodinou a příběh je u konce.

-Prcek-

Poznámka redakce: Při „volném dopoledni“ probíhaly rukodělky.

Rubrika- představujeme!

Na svoje první zážitky s Kukličem si velmi dobře vzpomínám (a to přesto, že jsem do oddílu nechodil aktivně). Bylo mi tenkrát 21 nebo 22 let, když se přihnal se ségrou na kole do klubovny, ségra stála na nosiči a poté na kole odjela. To mu bylo 12 let. Ze stejné doby si ho pamatuji z tábora jako nadšeného účastníka výroby laktosových pálek ze smrkových větví a poté též snad jediného účastníka dobrovolného nácviu této hry. Hráli jsme si spolu. Na stejném táboře byl také nejhlasitějším účastníkem indiánských popěveků v indiánské nově postavené sauně. No a dnes?

Kolik je ti dneska let?

24

Jak vzpomínáš na dětství v oddíle?

Dobře. Asi ani není nic, na co bych vzpomínal nerad. Vždycky bylo dost legrace a i nějaké to dobrodružství. Zejména rád vzpomínám na „machroviny,“ co jsme vyváděli s Bedlákem.

Jak jsi se sem vůbec dostal?

Do oddílu jsem se dostal na dnešní poměry poměrně pozdě. Až v 6. třídě. A bylo to přes Jarína. Bydlel dřív též v T20 (Toužimská 20). Takže slovo dalo slovo a naši mě přihlásili. Nutno podotknout, že když jsem se to dozvěděl, tak jsem moc nadšený nebyl. S jedním kamarádem jsme totiž podnikali výpravy všude možně. Zejména na Malesickou skálu, Kyjov a do vytěženého dolu v Nevřeni. Také jsme si stavěli bunkr „Bažinatá stezka“ a lezli jsme po stromech a hecovali se, kdo skočí z větší výšky. A navrch jsme trochu propadli cykloturistice. Takže jsme toho měli už tak dost a přihlášení na skauta pro mě znamenalo zabité pondělní odpoledne. Ale ukázalo se, že vstoupit do oddílu nebyl úplně špatný tah.

Co jiného kromě skautingu tě dnes baví?

Hlavně mám rád humor. Takže prakticky by se dalo říct, že mi baví všechno u čeho je legrace. Rád si zasportuji. Zejména mě baví sólové

transportní sporty (běžky, kolo) a nevyhýbám se ani nějakému tomu adrenalinu. Hodně mám rád přírodu. A čas od času si poslechnu/přečtu něco o historii.

Má v dnešní době skauting ve společnosti své místo?

No já myslím že jó. Dnes je sice velká konkurence různých kroužků a sportů, ale jsem přesvědčen, že skauting pořád má co nabídnout. Člověk se v oddíle může ledacos naučit, např. spolupracovat s ostatními. Krom toho získá kamarády, na které se může spolehnout. A i kdyby skauting jenom na chvíli vyhnal děti od monitoru do kolektivu a přírody, tak to má smysl.

Co ti skauting (oddíl) dal?

Kamarády, zážitky, přezdívkou a v poslední době dost práce. ☺

Co nejvíc nesnášíš?

Blbce, gaunery a bezpráví. A nejvíc mi asi vadí ta bezmoc, když gaunera nelze odhalit, natož potrestat. Asi přestanu koukat na zprávy...

Oblíbené přísloví?

Vzpomněl jsem si na Bedlákova netradiční přísloví: Jistota je kulomet. Čím víc se v tom šlape, tím víc to smrdí. Voják se stará, voják má.

Představ si, že jsi prezident zeměkoule. Co bys změnil? Co bys lidem vzkázal?

Asi bych nezměnil nic, protože každý by si to nakonec stejně udělal po svém i kdybych se v prezidentském paláci (chýši) stavěl na hlavu. Ale asi bych se snažil tlačit na větší souznění s přírodou, aby déle vydržely podmínky vhodné k životu a dostatek zdrojů. V návaznosti na to bych lidem vzkázal: „Nemnožte se tolik, bude nás moc.“

Máš nějaký sen, o který by ses s námi chtěl podělit?

Vzpomněl jsem si na zajímavý sen, který se teda nezdál mě, ale tátovi. Prý přišel někam, kde měl na vybranou zmáčknout 2 tlačítka. Kdyby zmáčknul první, tak by okamžitě všichni bídáci, podvodníci, atd. atd. umřeli. Při zmáčknutí druhého tlačítka by se už nikdy žádný nekalý živel nenarodil. A tak řešil dilema, co zvolit. Jestli snadné řešení teď nebo „investici do budoucna.“ Co byste zvolili vy?

Ale otázka asi směřovala jinam, že? No, docela rád bych zvelebil chalupu.

Má život nějaký smysl? Co je smyslem tvého života?

Nedávno mě na ulici oslovili dva pánové, Američani, z nějaké církve: „Dobry den, my tady chodime a vyptavame lidy co ony myslí, že smysl života.“ Tak jsem jim hned řekl, že smyslem života je, aby byla legrace. A to si opravdu myslím, že je potřeba prožít co největší část života s úsměvem. Dobré by taky bylo, kdyby se člověku povedlo vytvořit něco užitečného, co po něm zůstane příštím generacím. A když už se nepovede nic vytvořit, tak aspoň nic nezničit.

Jsi známý vyprávěním nejrůznějších příhod, dost často se nikdy nestaly 😊.. Zkus nám tedy teď říct dva krátké příběhy - jeden vymyšlený a jeden pravdivý. Čtenáři necht' sami rozhodnou a případně si svůj typ později u tebe ověří.

Choroba

Jeden známý jednou pěkně nastydl. Pořád se mu chtělo na záchod, pak ho začalo i bolet v zádech. Ale k doktoru nešel. Nepřesvědčila jej ani zvýšená teplota, ani dobře míněná rada. Byl rozhodnutý, že se z toho vylíže sám. Pak se ale přidalo ještě pálení při močení. Zřejmě zánět ledvin. Stále to přecházel. Ale páliło to víc a víc, až to nakonec chytlo a vyhořel celý barák. Škoda šla do milionů, přišel o střechu nad hlavou a takřka o všechny osobní věci. Takže je vidět, že se vyplatí vyhledat lékaře včas.

Mírek

Náš soused Mírek se vypravil obracet seno. V uličce se zastavil a začal rozmlouvat s našim tátou, čímž ho zdržoval od sběru mandelinky nebo přihrnování brambor, to už přesně nevím. Nakonec se konečně rozhoupal a šel uličkou dál s hráběmi přes rameno. Co nevidět byl zpátky. „To seš s tím nějak rychle hotov.“ Podivil se táta. Mírek odpověděl: „Já zapomněl. Ono to ještě není posekaný.“

Děkuji za rozhovor. –Riki-

O M L U V A

V případě, že se z jakéhokoli důvodu nemůžete zúčastnit schůzky nebo výpravy, dejte prosím vědět včas. Informace o počtu účastníků je pro přípravu akce jedna z nejpodstatnějších. Stačí poslat SMS.

Komu se omlouvat:

Pondělí:	Lasička	721 521443
Úterý:	Peky	737 275017
Středa:	Danča	737 690264

Výprava: Tomu, kdo je uveden v informacích k výpravě (většinou Kuklič: 723 215 934).

Připomínám, že kdo se omluví, dostane 1 bod. A to se vyplatí!

☺ -Kuklič

VÝPRAVY

5. 3. – Maškarák (maškarní pro děti) – vede Riki

18. – 20. 3. – výprava do Plas – vede Danča

8. – 10. 4. – výroční výprava na Pístov – vede Riki

14. - 15. 5. - Svojsíkův závod – vede Kuklič

10. – 12. 6. – výprava na vodu – vede Kuklič

24. – 26. 6. – stavěcí výprava

2. – 17. 7. – tábor

!více info vždy před každou akcí!

Kontakt:

Riki: 777 293 529

Peky: 737 275 017

Míra: 723 215 000

Pěťa: 606 179 234

e-mail: jizni.kriz@seznam.cz

web: www.jizni-kriz.webnode.cz, www.jiznikriz.rajce.idnes.cz

Kuklič: 723 215 934

Karel: 777 855 975

Hejkal: 721 170 128

Danča: 737 690 264